

PASTI KLASIČNE BIOTERAPIJE IN DEMISTIFIKACIJA VLOGE ZDRAVILCA

Avtorica: Ana Trebežnik

Namen tega članka je osvetliti nekatere “senčne plati” klasične bioterapije oz. energijskega “zdravljenja”. Ko govorim o tem pristopu (polaganje rok ali katerakoli oblika transformacije energijskega polja osebe) se nanašam na številne in v današnjem času zelo tržne metode, ki so usmerjene predvsem na t.i. simptomatsko zdravljenje - torej odstranjevanje fizičnih simptomov in energijskih blokad brez poglobljanja v TEMELJNE VZROKE za nastanek določenega bolezenskega stanja oz. težave, ki se lahko manifestira na fizični, čustveni ali mentalni ravni.

Vsako neravnovesje se namreč najprej razvije na energijskih nivojih in se sčasoma manifestira v obliki metalnih, čustvenih ter v končni fazi povsem fizičnih težav in bolezni.

Ko se naše notranje oz. energijsko ravnovesje poruši, so ti zunanji simptomi praviloma zgolj PRENAŠALCI SPOROČILA, da je potrebno narediti konkretne korake k spremembi (življenjskega sloga, naših mentalnih prepričanj in vzorcev čustvovanja ipd). Simptomi so tako zgolj jasno opozorilo, da je skrajni čas, da svojo pozornost iz zunanjega sveta preusmerimo navznoter in se zavestno soočimo z vsem, kar smo doslej potiskali globoko v nezavedno.

Kaj se zgodi, če se usmerimo zgolj na simptome?

Zdravilec, ki deluje izključno kot kanal za prenos “zdravilne energije” (v nadaljevanju bioenergetik) in hkrati ne išče nezavednih vzrokov za nastanek težave svojega klienta, lahko klientu začasno sicer izboljša stanje (navidezno odpravi bolezen oz. njeno manifestacijo) in ga za neko obdobje tudi energijsko okrepi, vendar se bolezensko stanje običajno najkasneje v nekaj letih ponovi, četudi morda v neki drugi obliki ali na drugi ravni. Navidezna remisija lahko traja tudi do 5 let ali v nekaterih primerih celo dlje. Prej ali slej se bolezen “ponovi”, saj klient ni ozavestil in prepoznal temeljnega sporočila oz. VIŠJEGA NAMENA BOLEZNI.

Bolezen je namreč vselej nekakšen “klic v sili”, preko katerega nam duša želi sporočiti, da je čas za korenite spremembe, ki podpirajo njeno rast in razvoj. Bioenergetik tako z odpravljanjem manifestiranih simptomov s pomočjo energijskega dela svojemu klientu onemogoča, da bi ozavestil dušno lekcijo, ki jo bolezen “prinaša” (duša nas praviloma sicer že mnogo prej opozarja, da je potrebno narediti spremembo, vendar se je pogosto otepamo vse dokler nas nekaj v to ne prisili). Na neki ravni je tako svojemu klientu bergla in ovira na poti dušnega razvoja, saj ga s svojim “quick-fix” pristopom tako rekoč ohranja v vlogi žrtve - pasivnega prejemnika zdravilnih vibracij.

Edina pot, da zares stopimo v svojo lastno moč je namreč ta, da se zavestno soočimo s svojo senco in svojimi najglobljimi ranami; z vsem, kar nam vzbuja tako nelagodje, da to raje “pometemo pod preprogo”, v svojo podzavest. Bioenergetik misleč, da mu pomaga, svojemu klientu ne omogoči, da s tem, ko ozavesti svoje “senčne aspekte” in zanje sprejme polno odgovornost, stopi v svojo resnično, avtentično moč.

Pogosto se dogaja, da so v ozadju raznoraznih težav in blokad karmične lekcije, za katere smo se na dušnem nivoju pred inkarnacijo sami odločili, da jih ozavestimo in sprejmemo. In kadar se globoko v sebi tega otepamo, nam duša pošlje "opomnik" v obliki neravnovesja in bolezenskih stanj. Bioenergetik lahko s simptomatskim zdravljenjem ta "karmična bremena" svojih klientov v določeni meri prevzame tudi nase.

To je še posebej pogosto pri zdravilcih, ki imajo v podzavesti vzorec potrjevanja lastne vrednosti preko pomoči drugim. Praviloma gre za ujetost v arhetip Mesije/Odrešenika, kjer oseba po zgledu mojstra Jezusa bodisi podzavestno ali zavestno prevzema nase bremena drugih. To se lahko odraža tudi v tem, da zdravilec, ko enkrat poveča obseg svojega dela in s tem klientov, začne v svojem telesu kopičiti odvečne kilograme. Gledano z energijskega vidika tako jemlje nase strahove in drugo potlačeno čustveno energijo svojih strank (takrat ima oseba občutek kot da se napihuje, kar pa se ne odraža nujno v povečani telesni teži), kadar gre pa za dejansko kopičenje kilogramov je pa v ozadju pogosto podzavesten občutek ogroženosti zaradi izpostavljenosti kopici negativnih energij (pri delu s klienti) ter posledično potreba po samozaščiti (z maščobnimi oblogami).

Ta arhetip je del kolektivnega nezavednega, ki se je razvil zaradi vpliva katoliške cerkve in ostalih institucionaliziranih religij. Je produkt religiozne mentalitete, ki idealizira samožrtvovanje in mučeništvo ter osebe, ki utelešajo ta ideal povečuje kot "božje izbrance". V mnogih primerih (so izjeme seveda!) pa je v ozadju podzavestni program lastne manjvrednosti ter posledično kompenzacija s samopotrjevanjem lastne vrednosti v očeh drugih. Za samožrtvovanjem se namreč pogosto skriva prav ego s svojo iluzijo ločenosti od stvarstva kot celote.

Nihče v resnici ne more nikogar "pozdraviti" - lahko mu zgolj pomaga ozavestiti to, kar sam morda ne zmore ali nima pravih orodij za ta proces. Ena izmed nalog zdravnika je namreč tudi v tem, da klienta spomni, da je pomemben in dragocen del celote ter da je v očeh Stvarnika (izvora vsega) v vsakem trenutku sprejet in ljubljen, ne glede na izkušnje, ki jih je doživljal v posameznih inkarnacijah.

Mnogi zdravilci preko usmerjanja pozornosti na pomoč drugim, podzavestno bežijo pred svojimi lastnimi nezaveščenimi ranami ter se s tem, ko stopijo v vlogo terapevta avtomatično postavijo nad klienta (takoj vzpostavijo dinamiko nevidne hierarhije), kar jim daje lažen občutek napredka (sploh če navzven "dosegajo rezultate" in si preko tega potrjujejo svojo vrednost, ki običajno temelji na sposobnostih in ne na visokem zavedanju). Z raznimi metodami in vajami krepijo svojo osebno moč, svoj pleksus in s tem dvigujejo nivo svojih sposobnosti, ne da bi obenem dvigovali tudi lastno zavedanje, ki je bistveno za vodenje klienta v procesu dvigovanja njegovega lastnega nivoja zavedanja in s tem dušnega razvoja.

Nekateri preko "reševanja drugih" simbolno rešujejo samega sebe ali kompenzirajo za neuspeh poskus reševanja enega izmed staršev v zgodnjem otroštvu (v smislu "kar mi tam ni uspelo, bom storil sedaj preko drugih" - gre seveda spet za podzavesten vzorec oz. potrebo). Ta usmerjenost navzven pa jih prej ali slej na tej poti tako ali drugače zaustavi, vse dokler niso zmožni v ranah svojih klientov prepoznati tudi svojih lastnih nezaveščenih ran. Odnos med klientom in zdravilcem je namreč vselej zrcalen, kajti takšna je narava stvarstva. Klienti bodo nehote odslikavali vse, kar zdravilec sam pri sebi še ni razrešil. Njegova sposobnost, da klientu pomaga ozavestiti njegovo lastno senco je pogojena s tem, da je tudi sam pripravljen na to, da se iz dneva v dan odkrito sooča z vsemi aspekti sebe. Dokler te pripravljenosti in

predanosti temu nenehnemu procesu samorazvoja ni, bo njegova sposobnost "videti" onkraj navideznega in površinskega okrnjena zaradi lastnih slepih peg.

Zato sta v mojih očeh vsaka glorifikacija in opevanje (idealiziranje) vloge zdravilca povsem zgrešeni. Nobenega "blišča" ni v tem zahtevnem in zavestnem delu, ki od zdravilca terja nenehno soočanje s svojo lastno senco. Gre za poslanstvo, ki si ga duša izbere z zavedanjem, da bo to od nje zahtevalo popolno predanost in neizmerno ljubezen do resnice. Zdravilstvo je način življenja in zahteva celega človeka, saj je meja med zasebnim in poklicnim zabrisana. Delo se ne zaključí, ko klient odide, prav tako se ne zaključí v petek popoldan. Tovrstna pot zahteva nenehno rast in preseganje samega sebe, predvsem svojega lastnega ega, omejujočih podzavestnih prepričanja in najrazličnejših blokad na vseh nivojih.

Ni metoda tista, ki naredi dobrega zdravilca, temveč njegova raven zavedanja (kar vključuje tudi to, da dejansko živi to, kar govori in predaja drugim, uteleša te vrednote in kljub dobremu delu ohranja svojo ponižnost) in predanost tej poti. Metoda je zgolj bergla, s katero si lahko pomagamo priti do določene razvojne stopnje (če seveda ne razvijemo podzavestne odvisnosti od nje, kar se pogosto dogaja v praksi) in je v prvi vrsti potreba uma, ki je strukturiran tako, da se mora opreti na nekaj "oprijemljivega" za to, da se lahko "znajde" v energijskih realnostih.

Ključ, ki nazadnje odpira vsa vrata, tako v "energijskih svetovih" kot tudi v materialni manifestaciji teh realnosti (vsakdanja, fizična realnost), pa je nedvomno zavedanje (v svoji najvišji obliki kot čista zavest) in ljubezen (v svoji najvišji obliki kot brezpogojna ljubezen). Pot do čiste zavesti in brezpogojne ljubezni pa gledano z zemeljske perspektive ni ne enostavna ne kratka. Je pa vsekakor vredno zavestno stopiti nanjo. Začne se pa kot vedno - s prvim korakom.